

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8818201930
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8818201930.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej, a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jozefa Angeloviča v spore žalobkyne: M. M., T. XX.XX.XXXX, H. T. XXXX/XX, XXX XX D. T. U., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.597,97 eur a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 5Csp/100/2018-81 z 18. februára 2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia, vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 6 zmluvy a vo výroku o náhrade trov konania.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„Žalovaný je povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.597,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.597,97 eur od 06.10.2018 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd určuje, že zmluvná podmienka poplatok za poskytnutie úveru: 150,- eur uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 10.07.2015, uzavretej medzi stranami sporu je neprijateľná.

Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXX z 10.07.2015 k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 10.07.2015, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzatvorenie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“ je neprijateľná.

Žalobkyňi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.“

2. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že 10.07.2015 uzavreli strany sporu Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“) a Dohodu o poskytovaní služieb k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Dohoda“). Rovnako mal za preukázané, že zmluva je neplatná, pre obsahovú nezgodu písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov týkajúcej sa výšky RPMN, keďže žalovaný pri schvaľovaní úveru 10.07.2015 zmenil v bode 6 základný údaj o výške RPMN na 26,53 %, pôvodne žalobkyni uvedený pri podpise zmluvy 05.07.2015 vo výške 26,68 % a takisto zmenil tento údaj aj po poskytnutí revolvingu, čo sa v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje za nový návrh, ktorý však už žalobkyni nebol predložený k prijatiu. Nedošlo tak k uzatvoreniu zmluvy písomnou formou.

3. Pre prípad, že by bola zmluva platná sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. K tomuto záveru dospel v dôsledku absencie náležitosti zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. f), l/ zákona č. 129/2010 Z. z.. V súvislosti s touto skutočnosťou a tiež z dôvodu, že žalobkyňa uhradila v prospech žalovaného sumu 2.947,97 eur a žalovaný jej reálne poskytol len sumu 1.350,- eur (suma 150,- eur predstavovala poplatok, ktorý si veriteľ odpočítal zo sumy úveru) mal súd za to, že žalovaný je povinný vrátiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.597,97 eur. Súd zároveň zaviazal žalovaného k zaplateniu zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, t. j. od 06.10.2018 do zaplatenia. Súd určil, že zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru v sume 150,- eur podľa bodu 6 Zmluvy, ktorá bola v zmluve žalovaným predformulovaná a ktorej obsah nemohol žalobca ovplyvniť, je neprijateľná. V prejednávanej veci súd určil za neprijateľnú aj zmluvnú podmienku uvedenú v čl. I bod 7.1. Dohody, pričom súd vidí neprijateľnosť v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Navyše sporný poplatok nepredstavuje celé číslo, ale percento. Nepochybne ide o určitý podiel z poskytnutého úveru, ktorý rozhodne nemohol byť odsúhlasený žalobkyňou, teda sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná.

4. Predmet sporu súd posúdil podľa § 39, § 52, § 53 Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z..

5. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože žalobkyňa bola v súdnom konaní úspešná v celom rozsahu.

6. Proti uvedenému rozsudku, a to proti výrokom, ktorými súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.597,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.597,97 eur od 06.10.2018 do zaplatenia, určil, že zmluvná podmienka poplatok za poskytnutie úveru: 150,- eur uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 10.07.2015, uzavretej medzi stranami sporu je neprijateľná a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Predovšetkým odvolateľ zdôraznil, že návrh na uzavretie a prijatie návrhu sú obsiahnuté v bodoch 5 a 6 listiny označenej ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. Oznámenie veriteľa o schválení úveru je rekapituláciou údajov vyplývajúcich zo zmluvy a zmluvných dojednaní a nie jednostranným právnym úkonom prijatia návrhu. Záver súdu prvej inštancie o neuzavretí zmluvy z dôvodu, že nedošlo k dohode o výške RPMN je v rozpore so zákonom a v zmysle platného právneho stavu nemôže mať za následok, že nedošlo k vzniku zmluvy. Poukázal na to, že hodnota RPMN úveru sa medzi zmluvnými stranami nedojednávajú a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa navrhnúť, akceptovať a pod.), vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údajov. Na základe uvedeného odvolateľ tvrdí, že otázka „dohody“ o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v tom smere, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec

nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť; vyžaduje, aby boli v zmluve uvedené.

8. Odvolateľ namietal aj zmätočné odôvodnenie rozsudku. Uviedol, že ak platí tvrdenie súdu, že zmluva nevznikla, potom nie je dôvod skúmať, či má náležitosti, keďže zmluva ako právny úkon nejestvuje. Ak tak súd urobil, potom popiera svoje závery o neuzavretí zmluvy, čiže jeho rozhodnutie je nepresvedčivé. Napriek tomu vyslovil nesúhlas so záverom súdu, že v zmluve nie je uvedené rozčlenenie splátky, čo podporil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/420/2014 a ďalšie. Mal za to, že ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam. Do pozornosti odvolacieho súdu dal výklad smernice 2008/48/ES, prijatý Súdny dvorom EÚ.

9. V súvislosti s určením neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatku za poskytnutie úveru: 150,- eur uvedenej v bode 6. Zmluvy odvolateľ prezentoval názor, že postup súdu je porušením legitímneho očakávania, pretože ak jeden štátny orgán dospeje v rámci svojej dohľadovej činnosti k záveru o legitimitě poplatku ako takom, potom prijatie iného záveru takým postupom, ktorý nezohľadňuje a nevyporiadava sa relevantne so skorším posúdením (ktoré vyslovil kompetentný orgán) a s argumentáciou žalovaného zjavne porušuje akúkoľvek mieru v akej sa dohliadaný subjekt/žalovaný vlastne na výsledok dohľadovej činnosti príslušného štátneho orgánu môže spoliehať. Napadnutému rozsudku vytýkal ďalej to, že zjednodušujúco a nepreskúmateľne uvádza, že poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľný, lebo nemá reálne protiplnenie. Tomuto odporuje podľa neho výsledok dokazovania, z ktorého vyplýva, že k poskytnutiu úveru došlo. Označenie protiplnenia vyplýva z označenia poplatku, jeho názvu. Tvrdil, že napadnutý výrok je založený na nesprávnom procesnom postupe, predčasných a neúplných zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení.

10. Odvolateľ takisto napadol výrok, ktorým bola priznaná žalobkyni náhrada trov konania, a to z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej.

11. Napokon odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa v súdom stanovenej lehote nevyjadrila.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Nakoľko žalobca napadol rozsudok len v rozsahu výrokov, ktorými súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1.597,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.597,97 eur od 06.10.2018 do zaplatenia, určil, že zmluvná podmienka poplatok za poskytnutie úveru: 150,- eur uvedená v bode 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 10.07.2015, uzavretej medzi stranami sporu je neprijateľná a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, odvolací súd nemohol podrobiť súdnemu prieskumu výrok rozsudku, ktorým súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. I., bod 7.1. Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX z 10.07.2015 k Zmluve o revolvingovom

úvere č. XXXXXXXXXXX z 10.07.2015, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzatvorenie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“ je neprijateľná.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

17. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj čiastočne správny právny záver. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného uvádza odvolací súd nasledovné.

18. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že zmluva nevznikla pre nesúlad údajov uvedených v návrhu a v akceptácii návrhu vyjadrených v bode 5. a 6. Žiadosti/Zmluvy (RPMN, priemerná RPMN, výška revolvingu). Odvolací súd sa s uvedeným záverom nestotožňuje.

19. Údaj o RPMN je síce dôležitý, no podľa názoru odvolacieho súdu v prípade chybného uvedenia RPMN treba vyvodiť opatrenie, ktoré pre tento inštitút reguluje osobitný predpis (lex specialis; ZoSÚ), a to až po prípadnú bezúročnosť pre neuvedenie RPMN. Inak by mohla nastať situácia, že spotrebiteľský úver by mal všetky náležitosti, ktoré Obchodný zákonník stanovuje, no pre stotinu percenta v RPMN by sa zmluva považovala za neuzavretú, čo v konečnom dôsledku by bolo v rozpore so záujmami spotrebiteľov, pretože by museli úverové prostriedky jednorazovo vrátiť, kým napríklad pri bezúročnosti zostávajú splátky zachované.

20. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje s tvrdením žalovaného, že zmluva vznikla. Odvolací súd však vo vzťahu k RPMN uvádza, že v postupe žalovaného je potrebné vziať do úvahy nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predstretá spotrebiteľovi najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa minulo účinku ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, ktorého cieľom bolo zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie síce nesprávne posúdil dôsledok absencie RPMN, čo však nič nemení na správnosti jeho rozhodnutia, keďže absencia takéhoto údajá v konečnom dôsledku spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy.

21. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f), l) zákona č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZoSÚ“). Žalovaný odvolaciu námietku vo vzťahu k absencii náležitosti zmluvy vyžadovanej ust. § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ (žalovaným nesprávne uvádzané ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ) obmedzil na uvedenie rozdielnosti použitia judikatúry súdmi a „logický výklad“ citovaného ustanovenia v spojení s § 9 ods. 2 písm. n) v spojení s § 9 ods. 5 ZoSÚ.

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny

23. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórných náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu.

24. Novelizácia zákona č. 129/2010 Z.z. vykonaná zákonom č. 279/2017 Z.z. (s účinnosťou od 01.05.2018) zmenila ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) tak, že aktuálne znie: „Zmluva o spotrebiteľskom okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“.

25. Zreteľný rozdiel v použítom pojmosloví a nadväzne z logiky vyššie opísaných zmien možno nepochybne vyvodit', že zákonodarca textom „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mienil členenie (každej) splátky spotrebiteľského úveru a termínom „frekvencia splátok“ (od 01.05.2018) len uvedenie/označenie splatnosti dohodnutých/ jednotlivých splátok bez požiadavky ich rozčlenenia na časť zodpovedajúcu istine, úrokom a iným poplatkom.

26. Z uvedeného teda vyplýva, že až s účinnosťou od 01.05.2018 (§ 25j zákona č. 129/2010 Z.z.) došlo k zmene zákonného predpisu, z ktorej (zmeny) možno preukázať, že vnútorné členenie splátok už nie je zákonnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdená vec sa však týka skutkového a právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 279/2017 Z.z..

27. Až rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia vs. Klára Bírová dňa 09.11.2016 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej úprave stanovovali povinnosť zahrnúť do zmluvy aj iné náležitosti než vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Tento zámer zákonodarca náležite realizoval až novelou účinnou od 01.05.2018, kedy zosúladiť text vnútroštátnej normy so Smernicou. Do uvedeného obdobia teda/ale nie je možné hovoriť o riadnej transpozícii Smernice a relevantnej zmene vnútroštátnej normy.

28. Zhrnúc doteraz konštatované, podstatným nie je neúspešný zámer zákonodarcu transponovať smernicu do právneho poriadku, ale práve a len reálny výsledok legislatívneho postupu zákonodarcu, ktorý až do kvalifikovanej zmeny právneho poriadku účinnej od 01.05.2018 nastavil vyššiu miery ochrany spotrebiteľa než Smernica.

29. Nadväzne, pri ustálenom východisku o chybnej transpozícii Smernice do právneho poriadku SR sú zásadnou skutočnosťou limity eurokonformného výkladu, ktorý (ako dokonca poukázal aj samotný Najvyšší súd v bode 24 odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018) výklad nie je absolútny a nemôže predovšetkým nahradiť znenie zákona. Táto metóda výkladu súvisí s nepriamym účinkom smerníc, ktorý (účinnok) zakladá povinnosť vnútroštátnych súdov usilovať sa vykladať transponované normy tak, aby sa dosiahol cieľ sledovaný smernicou.

30. Naznačené limity tohto výkladu spočívajú (okrem iného) v tom, že (takýmto výkladom) nesmú byť porušené všeobecné právne zásady, najmä zásada právnej istoty, preto eurokonformný výklad nemôže byť contra legem, ďalej že vnútroštátne právo má byť posúdené ako celok, tiež že vnútroštátne ustanovenia môžu byť vykladané len za použitia vnútroštátnym právnym poriadkom akceptovaných výkladových metód (bližšie pozri napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-282/10 Dominguez, kde Súdny dvor EÚ konštatuje v prípade nemožnosti dosiahnuť nepriamym účinkom súlad vnútroštátneho práva s normou EÚ, možnosť účastníka poškodeného nesúlalom vnútroštátneho práva dovoliť z tohto titulu sa náhrady škody).

31. Z opísaného teda rezultuje konečný záver, že princípu právnej istoty korešponduje len rovnaký výklad rovnakých „slov zákona“ a nesprávna transpozícia smernice EÚ nemôže byť odstraňovaná výkladom contra legem (čo si uvedomil aj zákonodarca, keď pristúpil od 01.05.2018 k jednoznačnej zmene formulácie textu sponernej právnej normy).

32. Inými slovami, eurokonformným výkladom nie je možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny, a to nielen vo vzťahu k jazykovému zneniu zákona, ale aj k jeho účelu.

33. Záverom odvolací súd dodáva, že uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018 bola podaná prejudiciálna otázka v reakcii na rozsudok C-42/15.

34. Na základe opísaných úvah sa odvolací súd priklonil v rámci zisťovania obsahu a zmyslu aplikovaných noriem (nález Ústavného súdu sp. zn. III.ÚS 341/2007 z 01.08.2008) k záverom uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 128/2016 zo dňa 29. novembra 2017, ktorý svoj základ nachádza v úsudku o danosti požiadavky vnútornej skladby splátok vyplývajúcej z platného právneho poriadku SR v znení účinnom do 01.05.2018 a pristúpil ku konštatovaniu/potvrdeniu vecnej správnosti meritórneho výroku napadnutého rozsudku.

35. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa nemožnosti vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky odkazom na ustanovenie § 137 CSP odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 18Co/109/2011, v zmysle ktorého Krajský súd v Prešove vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka,, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z.z.). Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch)“.

36. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 Smernice 93/13 ako nekalú.“

37. Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora Európskeho súdu vo veci Caja de Ahorros C-484/08 cit: „Článok 4 ods. 2 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

38. Postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia, vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatku za poskytnutie úveru: 150,- eur a vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil.

39. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobkyňa ako sporová strana mala v odvolacom konaní plný úspech, teda má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).